

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: Benediktinské arcidiákonství sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze –
Břevnově, IČO: 00408344
se sídlem Praha 6, Markétská 1,
zastoupeno JUDr. Alenou Štumpfovou, advokátkou,
se sídlem Praha 6, Markétská 1

**proti
žalovanému:** Ministerstvo zemědělství
se sídlem Praha 1, Těšnov 65/17,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. 2805/2017-MZE-12142

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřad pro Středočeský kraj (dále jen „KPÚ“) ze dne 17. 9. 2015, č. j. SPU 360488/2015 (dále jen „rozhodnutí KPÚ“), byly žalobci podle zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi), (dále jen „zákon o majetkovém

vyrovnání“), vydány v rozhodnutí konkrétně specifikované zemědělské nemovitosti na listu vlastnictví č. 10002 pro katastrální území Jinočany, obec Jinočany.

2. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Odboru řízení restitucí (dále jen „SPÚ“), ze dne 14. 11. 2016, č. j. SPU 518063/2016, byla podle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), zrušena část výroku rozhodnutí KPÚ, a to v části týkající se vydání nemovitostí parc. č. 295/1, 296, 291, 307/1, 307/4, 553/8 a 554 vše v k. ú. Jinočany. Ve zrušené části byla věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí správnímu orgánu. Důvodem zrušení části výroku bylo zjištění SPÚ, že v případě pozemků parc. č. 295/1, 307/1, 307/4, 291 a 296 došlo k porušení § 8 odst. 1 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání a v případě pozemků 553/8 a 554 došlo k porušení § 8 odst. 1 písm. f) zákona o majetkovém vyrovnání.
3. Rozhodnutím ze dne 14. 2. 2017, č. j. 2805/2017-MZE-12142 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Odboru řízení restitucí, ze dne 14. 11. 2016, č. j. SPU 518063/2016 a toto rozhodnutí potvrdil.
4. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí.
5. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že se nelze ztotožnit s názorem žalobce, že SPÚ není oprávněn provádět přezkumné řízení ve věci pravomocných rozhodnutí krajských pozemkových úřadů vydaných podle zákona o majetkovém vypořádání. Správní řád je obecným právním předpisem, podle kterého mají postupovat všechny správní orgány, s výjimkou případů, ve kterých je zvláštním právním předpisem stanoven odlišný postup. Zákon o majetkovém vyrovnání však žádné speciální ustanovení, které by vylučovalo použití ustanovení správního řádu ve vztahu k přezkoumání rozhodnutí, neobsahuje, a přezkumné řízení tak je možné. Ustanovení § 9 odst. 8 a 10 zákona o majetkovém vypořádání, kterým žalobce argumentuje, pouze vylučují odvolání, místo kterého je jako opravný prostředek určena žaloba podle části páté o. s. ř. Dozorčí a mimořádné opravné prostředky podle správního řádu však zákonem o majetkovém vyrovnání vyloučeny nejsou.
6. Žalovaný se neztotožnil ani s argumentací stran nepřípustnosti přezkumného řízení s ohledem na § 94 odst. 2 správního řádu. Dle žalovaného toto ustanovení nedopadá na projednávaný případ, neboť se nejedná o rozhodnutí, kterým by byl účastníkovi udělen souhlas k právnímu jednání nebo povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí, ani jím nebylo rozhodnuto ve věci osobního stavu. Žalobce se domnívá, že rozhodnutím, zrušeném v přezkumném řízení, mu byl povolen vklad práva k nemovitostem. Tomuto názoru však nelze přisvědčit. Uvedené ustanovení zjevně dopadá na rozhodnutí o povolení vkladu podle § 18 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), vydané Českým úřadem zeměměřickým a katastrálním. Zrušené rozhodnutí nepovoluje vklad práva k nemovitosti, nýbrž je nabývacím titulem, na základě kterého teprve je vklad práva k nemovitosti povolen.
7. Uvedl, že v přezkumném řízení bylo nad vší pochybnost prokázáno, že všechny nemovitosti, kterých se napadené rozhodnutí týká, jsou částečně zastavěny, a tudíž existují či mohou existovat překážky pro vydání nemovitostí žalobci dle § 8 odst. 1 zákona o majetkovém vyrovnání. Touto skutečností se KPÚ ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval, pouze uvedl, že u těchto pozemků neshledal překážku k vydání ve smyslu § 8 zákona o

majetkovém vyrovnání. V tomto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. I proto ho SPÚ po právu zrušil.

8. V dalším řízení bude krajský pozemkový úřad v případě pozemků č. parc. 307/1 a 307/4, posuzovat, zda se jedná o pozemky případně části pozemků, které bezprostředně souvisí s rodinnými domy čp. 232 a 233 a jsou nezbytné k jejich užívání. Připomenul, že dle judikatury je pojem pozemku „bezprostředně souvisejícího se stavbou a nezbytně nutného k užívání stavby“ ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání třeba vykládat dle konkrétní situace, a to nikoli extenzivním způsobem. Je třeba uplatnit princip proporcionality mezi omezením restitučního nároku žalobce a oprávněným zájmem třetích subjektů (vlastníků sousedících nemovitostí) na ochraně jejich práv. Proto by neměla být žalobci vydána pouze ta část pozemku, jež je nezbytně nutná k užívání rodinných domů, a to včetně zachování možnosti nezbytného přístupu k těmto stavbám a provádění jejich údržby. Stejným způsobem je dle žalovaného třeba postupovat i v případě pozemku č. parc. 295/1, který je dle přeshetření provedeného SPÚ jedinou přístupovou cestou k bytovému domu čp. 210. V případě pozemků č. parc. 291 a 296 skutečnost, že jsou částečně zastavěny, potvrzuje i žalobce, když ve svém odvolání uvádí, že části těchto pozemků měli vlastníci sousedících nemovitostí čp. 210 a čp. 195 pouze pronajaty a neměli oprávnění pořídit na pozemcích stavby. Proto je v dalším řízení třeba posoudit, zda se na tyto pozemky § 8 odst. 1 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání vztahuje. Dle judikatury nelze za zastavěný pozemek podle tohoto zákonného ustanovení považovat takové plochy, na nichž jsou umístěny pouze přístřešky, kolny, oplocení apod., pokud tyto stavby buď vůbec nejsou samostatnými věcmi v dřívějším soukromoprávním slova smyslu (§ 119 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník), nebo se nejedná o stavbu hlavní. Zastavěným pozemkem je tedy pouze taková plocha, na které se nachází stavba hlavní (nikoli tedy její příslušenství či vedlejší užitná zařízení), jež je spojena se zemí pevným základem tak, že ji nelze bez nežádoucích obtíží, spočívajících zejména v neúměrných nákladech, v technické náročnosti, a v nebezpečí nadměrného poškození nebo znehodnocení, přemístit z pozemku, na němž stojí, na jiné místo, tedy jedná se o stavbu relativně trvalého charakteru, jež má za následek trvalou změnu využití pozemku pod ní.

II. Obsah žaloby

9. V podané žalobě žalobce shrnul průběh správního řízení, včetně obsahu svých podání.
10. Poukazoval zejména na námitku uplatněnou v podaném odvolání, že se správní řád na řízení o vydání zemědělské nemovitosti podle zákona o majetkovém vyrovnání vztahuje pouze v řízení před prvostupňovým správním orgánem, kterým je místně a věcně příslušný krajský pozemkový úřad. Jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o vydání zemědělské nemovitosti je žaloba podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o.s.ř.“). Podáním žaloby podle části páté o.s.ř. se původní správní řízení o nároku žalobce dostává ze sféry správního řízení do sféry soudního řízení. Zákon o majetkovém vypořádání vylučuje použití správního řádu, jak na odvolací řízení, tak i na další navazující řízení, včetně řízení přezkumného. Tvrdil, že SPÚ tím, že ve věci rozhodl podle § 98 (správně podle § 94) správního řádu, jednal zcela mimo svoji kompetenci.
11. Dále uvedl, že věcná a místní příslušnost pro rozhodování o návrhu na vydání zemědělských nemovitostí je dána jiným předpisem, a to § 9 zákona o majetkovém vyrovnání. Toto ustanovení stanoví, že proti rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí místně a věcně příslušného správního orgánu, krajského pozemkového úřadu,

se nelze odvolat, protože odvolání proti tomuto rozhodnutí není přípustné (viz § 9 odst. 8 zákona o majetkovém vyrovnání).

12. Pravomocné rozhodnutí místně a věcně příslušného krajského pozemkového úřadu, které zakládá vlastnické právo oprávněné osoby k nemovitému majetku označenému v rozhodnutí, je veřejnou vkladovou listinou a krajský pozemkový úřad ji předloží do 30 dnů ode dne nabytí právní moci příslušnému katastrálnímu úřadu ke vkladu vlastnického práva [viz § 9 odst. 9 zákona o majetkovém vyrovnání ve spojení s § 6, § 11 odst. 1 písm. a) a § 15 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona].
13. Povinná nebo oprávněná osoba má jako účastník řízení v případě nesouhlasu s rozhodnutím krajského pozemkového úřadu pouze možnost obrátit se na soud, aby ve věci rozhodl. Věc soud projedná podle části páté o.s.ř. (viz § 9 odst. 8 ve spojení s odst. 10 zákona o majetkovém vyrovnání a § 244 a násl. o.s.ř.), podání žaloby nemá odkladný účinek na právní moc ani vykonatelnost rozhodnutí správního orgánu. V případě, že tuto možnost účastník řízení nevyužije, je rozhodnutí krajského pozemkového úřadu rozhodnutím konečným. Tím je dáno, že SPÚ nemá působnost vydat zrušovací rozhodnutí, kterým se toto pravomocné rozhodnutí od počátku ruší. Tím, že nemůže rozhodovat o odvolání proti pravomocnému správnímu rozhodnutí místně a věcně příslušného krajského pozemkového úřadu, je dáno, že nemůže ani rozhodovat o přezkoumání rozhodnutí místně a věcně příslušného krajského pozemkového úřadu. Pro tento případ dochází k definitivnímu přenesení působnosti ze sféry veřejnosprávní do sféry soukromoprávní, kdy soudy nerozhodují ve správním soudnictví, ale v občanském soudním řízení (7 A 148/2001, I. ÚS 1759/09). Krajský pozemkový úřad, i když je správním orgánem, který rozhoduje v prvním stupni, rozhoduje o návrhu na vydání zemědělských nemovitostí rozhodnutím, které je ve správním řízení rozhodnutím konečným. Přezkoumání tohoto rozhodnutí je pak svěřeno do výlučné pravomoci soudu a nikoliv SPÚ, jako správního orgánu vyššího stupně. Správní orgán má v řízení podle části páté o.s.ř. postavení tzv. jiného účastníka, který je rozhodnutím soudu vázán a nikoliv toho, kdo by mohl do rozhodování soudu nepřípustným způsobem zasáhnout nebo je instančně nahradit. Je řízením návrhovým, tj. je dáno na vůli účastníků, zda rozhodnutí krajského pozemkového úřadu žalobou napadnou či nikoliv. V řízení podle části páté o.s.ř. ve věcech, kdy bylo rozhodnuto správním orgánem, se nejedná o soudní přezkum úkonů správního orgánu, ale o projednání a rozhodnutí o věci samé od počátku soudem. Soud o žalobě rozhodne tak, že ji odmítne, zamítne nebo ve věci samé rozhodne rozsudkem, dospěje-li k závěru, že o sporu nebo o jiné právní věci má být rozhodnuto jinak, než rozhodl správní orgán (§ 250g a násl. o.s.ř.). Je nepřípustné, aby soud rozhodnutí v soukromoprávní věci zrušil a aby se věcí znovu zabýval správní orgán a to i tehdy, kdyby bylo rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, kdyby jím zjištěný skutkový stav byl ve zřejmém rozporu s obsahem spisu nebo kdyby bylo podstatně porušeno ustanovení o řízení před správním orgánem.
14. Tvrdil, že zrušené pravomocné rozhodnutí KPÚ bylo vydáno v mezích zákona, protože vycházelo ze skutkových zjištění, které byly podkladem vydaného rozhodnutí, kdy rozhodnutí musí vycházet ze zjištění stavu k datu vydání rozhodnutí.
15. Namítal, že po zrušení rozhodnutí KPÚ ale činil SPÚ další úkony v pravomocně skončené věci a tím do řízení nepřípustným způsobem zasáhl. Vyžadoval si dodatečná vyjádření stavebního úřadu a jeho právního hodnocení ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání. Stavební úřad poskytuje věcně a místně příslušnému krajského

pozemkového úřadu pro jeho rozhodování podklady, musí především sdělit správnímu orgánu, zda stavby pořízené na pozemcích jsou oprávněné či nikoliv, popř. osvědčit existenci VPS. Pokud ke zřízení staveb došlo úmyslným protiprávním jednáním stavebníka, je povinností stavebního úřadu brát v úvahu, že v zájmu společnosti není ochrana takového "neoprávněného" stavebníka, ale majitele pozemku, kterým byl do okamžiku uplatnění restitučního nároku stát. Pokud stavba na pozemku nebyla pořízena se souhlasem vlastníka pozemku, v souladu se stavebním zákonem, není znám její vlastník zapsaný v katastru nemovitostí, je dán veřejný zájem na spravedlivém vymezení práva vlastníka pozemku a vlastníka stavby. Jedině tak lze posoudit, kdy na straně stavebníka existují důvody hodné zvláštního zřetele vyžadující ochranu. Posouzení kolize těchto důvodů je věcí posouzení správního orgánu v řádně vedeném správním řízení, a nikoliv stavebního úřadu. Skutečnost, že nad tímto jeho svéprávným rozhodováním dozoruje jiný správní orgán, který tak mimo svoje zákonné oprávnění ovlivňuje rozhodování věcně a místně příslušného správního orgánu a nikoliv soud, jak bylo vůlí zákonodárce při tvorbě zákona, je jeho porušením a je nepřípustné. Tato nepřípustnost by se stala pro SPÚ zjevnou, pokud by podnět k přezkoumání pravomocného správního rozhodnutí a nikoliv žalobu k příslušnému soudu, podala oprávněná osoba.

16. Rozhodnutím KPÚ krajský pozemkový úřad rozhodl o vydání nemovitostí žalobci, jako oprávněné osobě. Podle § 1114 občanského zákoníku rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu veřejné moci se vlastnického práva nabývá dnem, který je v něm určen. Není-li v rozhodnutí takový den určen, nabývá se vlastnického práva dnem právní moci rozhodnutí. Žalobce se tak stal vlastníkem předmětných nemovitostí nabytím právní moci rozhodnutí KPÚ. Rozhodnutí KPÚ je pak veřejnou vkladovou listinou, na základě které se do katastru nemovitostí k předmětným nemovitostem zapsalo vlastnické právo žalobce jako oprávněné osoby.
17. Poznamenal, že podle § 94 odst. 2 správního řádu není přezkumné řízení přípustné, jestliže byl rozhodnutím účastníkovi udělen souhlas k právnímu jednání nebo povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí nebo jestliže bylo rozhodnuto ve věci osobního stavu a žadatel nabytí práv v dobré víře.
18. Namítal, že správní orgán I. stupně nejen, že kromě jiného porušil jasný zákaz přezkoumávání řízení, u nichž došlo k povolení vkladu práva k nemovitostem, ale ani se vůbec nezabýval dopady rozhodnutí.
19. Konstatoval, že napadl rozhodnutí SPÚ z důvodu vad právního a skutkového posouzení. Žalovaný k odvolání nepřihlédl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
20. Namítal, že ve vztahu k pozemkům parc. č. 307/1, 307/4, 296, 291 a 296 vše v k. ú. Jinočany není dána překážka vydání ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání a rozhodnutí o vydání nebylo vydáno v rozporu se zákonem. Tvrdil, že nelze považovat pozemky účelového určení orná půda a zahrada, za zastavěné stavební pozemky, ze kterých tvoří společné oplocení, souvislý celek s obytnými a hospodářskými budovami. Jedná se a jednalo o pozemky různých vlastníků a vlastnictví se nenabývá oplocením. Ve vztahu k pozemku parc. č. 553/8 a 554 v k. ú. Jinočany žalobce tvrdil, že není dána překážka vydání ve smyslu § 8 odst. 1 písm. f) zákona o majetkovém vyrovnání a rozhodnutí o vydání nebylo vydáno v rozporu se zákonem. V tomto případě je nezbytné prokázat, že v okamžiku rozhodování správních orgánů byl prokazatelně dán takový

veřejný zájem z hlediska obsahu i rozsahu, pro něž by bylo možné nemovitosti vyvlastnit. Takové zjištění z tehdejšího vyjádření stavebního úřadu nevyplývalo.

21. Tvrdil, že pravomocným rozhodnutím KPÚ, které nebylo napadeno žalobou podle části páté o.s.ř. nabyt žalobce rozhodnutím orgánu veřejné moci vlastnické právo v souladu se zákonem o majetkovém vyrovnání. Žalobce se tak stala vlastníkem předmětných nemovitostí nabytím právní moci rozhodnutí. Toto pravomocné rozhodnutí je pak veřejnou vkladovou listinou, na základě které se do katastru nemovitostí k předmětným nemovitostem zapsalo vlastnické právo oprávněné osoby. Správní orgány jsou povinny toto vlastnické právo žalobce respektovat, neboť k jeho nabytí došlo v souladu se zákonem.
22. Dle žalobce SPÚ nemá působnost rozhodovat o přezkoumání rozhodnutí místně a věcně příslušného krajského pozemkového úřadu, protože pro tento případ je dáno přenesení působnosti ze sféry veřejnoprávní do sféry soukromoprávní, kdy je dána příslušnost rozhodování soudů, ale nikoliv ve správním soudnictví, ale v občanském soudním řízení, nad to nedošlo při vydání dotčených pozemků k porušení § 8 odst. 1 písm. a) ani f) zákona o majetkovém vyrovnání.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

23. Ve vyjádření k podané žalobě měl žalovaný předně za to, že se jedná o žalobu nepřipustnou. Podle § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s.ř.s.“), je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Podle § 70 písm. a) s.ř.s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Rozhodnutím je úkon správního orgánu, jímž se zakládají, ruší nebo závazně určují práva či povinnosti žalobce (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). V posuzovaném případě byla žaloba podána proti rozhodnutí, kterým odvolací orgán rozhodnutí první instance zrušil a věc vrátil správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, aby věc znovu projednal a znovu o ní rozhodl. Takové rozhodnutí nemění nic na veřejných subjektivních právech účastníků řízení.
24. K námitkám žalobce nad rámec skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí žalovaný sdělil následující. K argumentaci žalobce, že vydání nemovitostí nebrání žádné zákonné důvody, poukázal na to, že žalobce sám uznává, že se jedná o pozemky zastavěné nemovitostmi ve vlastnictví jiné osoby, než je stát nebo oprávněná osoba, nebo o část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutnou k užívání stavby (viz § 8 odst. 1 písm. a) zákona o majetkovém vypořádání). Skutečnost, že se zastavěností předmětných pozemků nezabýval ve svém rozhodnutí KPÚ, byla důvodem pro zrušení předmětného rozhodnutí v části týkající se zastavěných pozemků. Na základě výše uvedeného se proto nelze domnívat, že je napadené rozhodnutí nezákonné. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
25. V podání ze dne 27. 7. 2017 žalobce uvedl, že argumentuje tím, že napadená rozhodnutí nejsou rozhodnutími po materiální stránce v řízení u katastrálního úřadu o vkladu vlastnického práva ve prospěch ČR – SPÚ. Pokud by ale katastrální úřad této argumentaci nepřisvědčil, došlo by k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce.
26. V podání ze dne 5. 3. 2020 žalobce dokládal, že došlo k zásahu do jeho veřejných subjektivních práv, neboť SPÚ podal dne 10. 7. 2017 návrh na zahájení řízení o vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, vklad vlastnického práva pro vlastníka Česká

republika – SPÚ, u pozemků p. č. 307/1 a p. č. 307/4. Poté co byl žalobce vyrozuměn o zahájení řízení o vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, vznesl svým podáním ze dne 16. 8. 2017 námitky proti zápisu vlastnictví ČR-SPÚ do katastru nemovitostí a založil do spisu katastrálního úřadu stejnopis žaloby sp. zn. 10 A 75/2017. Katastrální úřad k námitkám žalobce proti vkladu vlastnického práva nepřihlédl, vyznačil však na LV 10002 u dotčených pozemků poznámku spornosti.

27. V podání ze dne 16. 4. 2020 žalobce doplnil, že správní orgán I. stupně podal dne 9. 4. 2020 další návrh na zahájení řízení o vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, vklad vlastnického práva pro vlastníka Česká republika – SPÚ, u pozemků parc. č. 291, 295/1, 296, 553/8 a 554.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
29. Při ústním jednání, konaném dne 6. 11. 2020, setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Nad rámec svých podání pouze žalovaný požádal o přiznání paušální náhrady nákladů řízení.
30. Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy. Předně žalobce doložil soudu celou řadu listiny, avšak jako důkazy označil pouze 2 listiny, a to vyrozumění o provedeném vkladu sp. zn. V-3003/2020 a rozhodnutí SPÚ. Rozhodnutí SPÚ je součástí soudního přezkumu. Z uvedeného důvodu není nutno toto rozhodnutí dokazovat. Vyrozumění o provedeném vkladu sp. zn. V-3003/2020 považuje soud za skutečnost, která není mezi účastníky řízení sporná. Nesporné skutečnosti pak rovněž není nutno dokazovat.
31. Soud neshledal žalobu důvodnou.
32. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
 - Podle § 1 odst. 2 správního řádu tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup.
 - Podle § 9 odst. 7 zákona o majetkovém vypořádání rozhodnutí podle odstavce 5 nebo 6 vydá pozemkový úřad ve lhůtě 6 měsíců; jde-li o zvláště složitý případ, pozemkový úřad vydá rozhodnutí ve lhůtě 12 měsíců.
 - Podle § 9 odst. 8 zákona o majetkovém vypořádání proti rozhodnutí pozemkového úřadu podle odstavců 4 až 6 se nelze odvolat.
 - Podle § 9 odst. 10 zákona o majetkovém vypořádání rozhodl-li pozemkový úřad podle tohoto zákona, může být tato věc projednána v řízení podle části páté občanského soudního řádu. K řízení je v prvním stupni příslušný krajský soud.
 - Podle § 94 odst. 2 správního řádu přezkumné řízení není přípustné, jestliže byl rozhodnutím účastníkovi udělen souhlas k právnímu jednání nebo povolen

vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí nebo jestliže bylo rozhodnuto ve věci osobního stavu a žadatel nabyl práv v dobré víře. V přezkumném řízení nelze přezkoumávat ani rozhodnutí vydaná podle § 97. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu podle § 90 odst. 1 písm. b) nelze přezkoumávat, jestliže již bylo při novém projednávání věci vydáno nové rozhodnutí.

- Podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání věc nelze vydat v případě, že se jedná o zastavěný pozemek; za zastavěný pozemek se považuje část pozemku, která byla poté, kdy se stala předmětem majetkové křivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5, zastavěna stavbou nebo částí stavby schopnou samostatného užívání (dále jen „stavba“), byla-li stavba zřízena v souladu se stavebním zákonem⁵⁾ a je užívána, a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby; za zastavěný pozemek se rovněž považuje část pozemku zastavěná stavbou, která je ve vlastnictví jiné osoby než je stát nebo oprávněná osoba, a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby.
- Podle § 8 odst. 1 písm. f) zákona o majetkovém vyrovnání věc nelze vydat v případě, že se jedná o část pozemku nebo stavby, která je potřebná pro uskutečnění veřejně prospěšné stavby dopravní nebo technické infrastruktury, vymezenou ve schválené územně plánovací dokumentaci, pro kterou lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit; to neplatí, postačí-li pro veřejně prospěšnou stavbu zřízení věcného břemene.

33. Soud se předně zabýval otázkou, zda rozhodnutí vydané podle § 94 a násl. správního řádu je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., tj. zda toto rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu, či nikoliv. Při posuzování této otázky soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 6. 2006, č. j. 4 As 65/2005-70. Ve smyslu tohoto rozsudku může být správní žalobou podle § 65 odst. 1 s.ř.s. napadeno pouze to rozhodnutí, jímž je negativně dotčena právní sféra žalobce. V projednávaném případě došlo rozhodnutím KPÚ k vydání zemědělských nemovitostí, které byly specifikovány ve výroku rozhodnutí, žalobci. Na podkladě tohoto rozhodnutí pak katastrální úřad provedl zápis žalobce jako vlastníka předmětných nemovitostí do katastru nemovitostí. Žalobce se tak stal vlastníkem v rozhodnutí specifikovaných zemědělských nemovitostí. Rozhodnutím SPÚ pak došlo ke zrušení části rozhodnutí o vydání zemědělských nemovitostí žalobci a věc byla vrácena krajskému pozemkovému úřadu k novému projednání a rozhodnutí. Z výše uvedeného vyplývá, že právní sféra žalobce byla negativně dotčena, neboť žalobci bylo na základě rozhodnutí SPÚ zrušeno podkladové rozhodnutí nezbytné pro zápis jeho vlastnického práva do katastru nemovitostí. Na základě rozhodnutí SPÚ pak došlo k opětovnému zápisu vlastnictví ve prospěch ČR – SPÚ, a to na místo žalobce. Rozhodnutí SPÚ vydané podle § 94 a násl. správního řádu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí KPÚ o vydání části nemovitostí žalobci tak je rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s. Toto rozhodnutí je přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví.
34. Soud neshledal oprávněnou námitku žalobce, podle které nelze přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu provést, a to s ohledem na § 9 odst. 8 ve spojitosti s odst. 10 zákona o majetkovém vypořádání. K výše uvedenému soud předně uvádí, že správní řád je obecným právním předpisem. Podle tohoto obecného právního předpisu postupují správní orgány vždy, když zvláštní (speciální) právní úprava nestanoví odlišný postup (viz § 1 odst.

2 správního řádu). V případě existence zvláštní právní úpravy jsou správní orgány povinny upřednostnit speciální úpravu před úpravou obecnou obsaženou ve správním řádu. V projednávaném případě zvláštní právní úprava obsažená v § 9 zákona o majetkovém vypořádání výslovně vyloučila z použití obecné právní úpravy toliko dvě situace, a to použití lhůty k vydání rozhodnutí (viz § 9 odst. 7 zákona o majetkovém vypořádání) a možnost podání odvolání (viz § 9 odst. 8 zákona o majetkovém vypořádání). Ve zbylé části zákon o majetkovém vypořádání o vztahu k obecné právní úpravě mlčí. S ohledem na výše uvedené a vzhledem k principu obsaženému v § 1 odst. 2 správního řádu nelze dospět k jinému závěru než, že zákon o majetkovém vypořádání s výjimkou § 9 odst. 7 a 8 nikterak nevylučuje použití ustanovení správního řádu.

35. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani § 9 odst. 10 zákona o majetkovém vypořádání. Toto ustanovení totiž pro vyloučení všech pochybností a s ohledem na soukromoprávní charakter věci (vlastnictví zemědělských nemovitostí) jednoznačně upravuje pravomoc civilních soudů k přezkumu vydaných správních rozhodnutí podle části páté o.s.ř. Z výše uvedeného ustanovení však nelze nikterak dovozovat, že by po vydání rozhodnutí krajského pozemkového úřadu bez dalšího došlo k přenesení působnosti do soukromoprávní sféry. Tedy, že by mj. bez dalšího nebylo možno aplikovat ustanovení umožňující správnímu orgánu zahájit přezkumné řízení. Bylo-li by úmyslem zákonodárce vyloučit v řízeních vedených podle zákona o majetkovém vypořádání i jiná ustanovení správního řádu, učinil by tak, jak to výslovně učinil v případě § 9 odst. 7 a 8 zákona o majetkovém vypořádání a jak to činí i v jiných zákonech (např. zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, apod.). Neučinil-li tak, je nutno vycházet z tohoto, že použití obecné právní úpravy obsažené ve správním řádu, včetně přezkumného řízení, je možné.
36. Odkaz žalobce na rozhodnutí NSS sp. zn. 7 A 148/2001 nepovažuje soud za relevantní. Výše uvedené rozhodnutí NSS řešilo toliko pravomoc soudu k řízení podle § 9 odst. 7 a § 6 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon č. 229/1991 Sb.“). V tomto případě NSS dospěl k závěru, že s ohledem na soukromoprávní charakter věci jsou příslušné (stejně jako v projednávaném případě) k přezkoumání rozhodnutí civilní soudy podle části páté o.s.ř. a nikoliv správní soudy. NSS se však nikterak v uvedeném rozhodnutí nezabýval otázkou přípustnosti zahájení a vedení přezkumného řízení ve správním řízení vedeném podle zákona č. 229/1991 Sb.
37. K nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1759/09, na který žalobce rovněž poukazoval, soud uvádí, že v tomto případě Ústavní soud dospěl k závěru, že „*správní úřad může vydávat individuální správní akty tehdy a potud, pokud je tato jeho pravomoc založená zákonem*“. V projednávaném případě dospěl soud k závěru, že SPÚ byl oprávněn vést přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu. Za uvedeného stavu věci nezbyvá než konstatovat, že SPÚ byl oprávněn vydat i rozhodnutí v přezkumném řízení. Napadená rozhodnutí tak byla vydána v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1759/09.
38. Soud přisvědčuje závěru žalovaného, podle kterého § 94 odst. 2 správního řádu na projednávanou věc nedopadá. Ve smyslu § 94 odst. 2 správního řádu není přezkumné řízení přípustné, jestliže byl povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí. Tak tomu však v projednávaném případě není. Na základě rozhodnutí KPÚ nebyl povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí. Toto

rozhodnutí je totiž způsobilé toliko zahájit řízení o povolení vkladu u příslušného katastrálního úřadu. K povolení vkladu vlastnického právo do katastru nemovitostí však dochází až rozhodnutím katastrálního úřadu vydaným podle § 18 odst. 1 katastrálního zákona. Výluka upravená v § 94 odst. 2 správního řádu tak dopadá výlučně na rozhodnutí vydaná podle § 18 katastrálního zákona a nikoliv na rozhodnutí vydaná podle zákona o majetkovém vypořádání.

39. Pokud pak jde o vlastní přezkum napadeného rozhodnutí a rozhodnutí SPÚ soud uvádí, že soudní přezkum těchto rozhodnutí je limitován rozsahem vedení přezkumného řízení, tj. zjištěním, zda rozhodnutí KPÚ bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, či nikoliv (viz § 97 odst. 3 správního řádu). Soud však není oprávněn zjišťovat, zda dotčené zemědělské nemovitosti mají být vydány žalobci, či nikoliv. To je úkolem výlučně krajského pozemkového úřadu, kterému byla věc rozhodnutím SPÚ vrácena k novému projednání a rozhodnutí (viz výrok rozhodnutí SPÚ), případně civilního soudu v řízení vedeném podle části páté o.s.ř. Jinými slovy vzhledem ke skutečnosti, že napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím SPÚ nedošlo k nevydání předmětných zemědělských nemovitostí, když tato rozhodnutí pouze zrušila výrok o jejich vydání a věc vrátil krajskému pozemkovému úřadu k novému projednání a rozhodnutí, je soud v tomto řízení oprávněn zkoumat pouze to, zda ke zrušení rozhodnutí o vydání došlo v souladu se zákonem, či nikoliv. S ohledem na výše uvedené se soud nezabýval námitkami žalobce, zda nájemníci byli oprávněni zřídit na pronajatých pozemcích stavbu, či nikoliv, nebo že pro vjezd a vstup postačuje zřízení věcného břemene chůze a jízdy, nebo že nebyl prokazatelně dán veřejný zájem, pro který by bylo možné nemovitost vyvlastnit.
40. Pro posouzení, zda bylo rozhodnutí KPÚ vydáno v rozporu s právními předpisy, soud považuje za rozhodné zjištění, že KPÚ v případě dotčených zemědělských pozemků pouze bez dalšího konstatoval, že neshledal překážku k jejich vydání ve smyslu § 8 zákona o majetkovém vyrovnání. V této části je tak rozhodnutí KPÚ nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé na základě jakých zjištění a podkladů a jakou úvahou dospěl KPÚ k uvedenému závěru. Naproti tomu SPÚ v rámci přezkumného řízení shledalo, že v případě pozemků parc. č. 295/1, 307/1, 307/4, 291 a 296 je splněna, případně může být splněna podmínka zastavěnosti upravená v § 8 odst. 1 písm. a) zákona o majetkovém vypořádání. Konkrétně podmínka, že *„za zastavěný pozemek se rovněž považuje část pozemku zastavěná stavbou, která je ve vlastnictví jiné osoby než je stát nebo oprávněná osoba, a dále část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k užívání stavby“*. K uvedenému závěru SPÚ dospěl na základě zjištění, že část pozemku parc. č. 295/1 slouží k přístupu do bytového domu a pozemky parc. č. 307/1 a 307/4 pak k přístupu do rodinných domů. Na pozemku parc. č. 296 jsou stavby, sloužící vlastníkům sousedního bytového domu jako hospodářské zázemí. Pozemek parc. č. 291 bezprostředně souvisí s hospodářskými stavbami na sousedních pozemcích. Stavby rodinných domů a bytových domů jsou pak ve vlastnictví fyzických osob, které nejsou osobami povinnými dle zákona o majetkovém vyrovnání. V případě pozemků parc. č. 553/8 a 554 SPÚ shledal splnění podmínky stanovené v § 8 odst. 1 písm. f) zákona o majetkovém vypořádání. Konkrétně pozemek parc. č. 553/8 je zastavěn komunikací a pozemek 554 je určen pro uskutečnění VPS dopravní infrastruktury. Zjištění SPÚ pak byla založena zejména na sdělení Městského úřadu Rudná, Stavebního úřadu (sdělení ze dne 9. 4. 2016, č. j. 02755/14/MUR/KYS a ze dne 20. 10. 2014, č. j. 08356/14/MUR/KYS). Tato sdělení byl SPÚ oprávněn si vyžádat, a to za účelem zjištění skutkového stavu věci ve vedeném přezkumném řízení (viz § 3 správního řádu). Výše uvedená zjištění SPÚ žalobce v podané žalobě nikterak

nerozporoval. S ohledem na zjištění, že rozhodnutí KPÚ je v části předmětných zemědělských pozemků nepřezkoumatelné, přičemž SPÚ zjistil skutečnosti, které by mohly bránit vydání těchto zemědělských pozemků a které žalobce v podané žalobě nerozporoval, žalovaný, respektive SPÚ nepochybil, když rozhodnutí KPÚ v části týkající se předmětných zemědělských nemovitostí (parc. č. 295/1, 307/1, 307/4, 291, 296, 553/8 a 554) zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil krajskému pozemkovému úřadu k novému projednání a rozhodnutí.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
42. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly. Soud nepřiznal žalovanému jím nárokovanou paušální náhradu nákladů řízení, neboť z ustálené judikatury NSS (např. rozsudek č. j. 6 As 135/2015-79 a č. j. 6 Ads 299/2014-25) vyplývá, že v soudním řízení správním se neuplatní vyhláška č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení, v případech podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a podle § 89a ex. řádu. Obecně pak platí, že náklady nepřevyšující náklady běžné úřední činnosti se žalovanému správnímu orgánu nepřiznávají (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 6. listopadu 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu